

ТРИМАТА ГЛУПАЦИ

Едно време имало троица глупаци. Те тръгнали по печалба. Вървели, вървели три дни и три ноци. Намерили на пътя една тиква. Събрали се над нея, па се чудят и се маят:

– Бре, що ли е това, нане?

– Трябва да е нещо за ручане!

– Как да е за ручане... То е за игране, за търкаляне.

– А, сетих се, това е камилско яйце. Хайде да го измътим!

И захванали тримата глупаци да клечат на яйцето един подир друг, да клечат – да го измътят.

Мястото било стръмно и, не знам как, тиквата се изгърколила, та тука, та тамо, та блъс – в един храст.

Из храста изскочил заек, свил уши, вдигнал опашка и побягнал.

– Камилче, камилче! Измъти се! – завикали тримата глупаци и хукнали подир заека да го гонят, да го хванат.

Било поле – свършило се. Свил заекът в гората, свили простаците по него.

Гората била гъста и заекът се скрил.

– Ха сега де! Какво да правим? – казал най-умният. – Да се върнем, да вземем секирите, па да дойдем да сечем, да отсечем гората, да хванем камилчето.

Речено – сторено. Върнали се тримата глупаци, взели секирите си, наточили ги хубаво и тръгнали да сечат гората.

– Както съм наточил секирата, веднъж да замахна, сто дървета ще отсека – похвалил се единият.

– А пък аз, както съм наточил моята... веднъж да замахна, половин гора ще падне! – казал вторият.

– Е-хе – присмял им се третият, – пък аз моята да повдигна, и цялата гора ще падне...

Препирали се, препирали се, докато се скарали. Насреща им иде един поп с кобила и жребче.

– Защо се карате, юнаци?

– Тè – за това и това. Молим ти се, дядо попе, присъди чия секира е по-остра?

– Добре – рекъл попът, – дайте секирите да ги турим в дисагите, па да препусна кобилата. Чиято секира най-напред просече дисагите, тя е най-остра.

Събрали тримата простаци секирите, турили ги на попа в дисагите с остроото нагоре, той препуснал кобилата и ги отнесъл.

Като разбрали тримата простаци каква е работата, хванали на попа жребчето и рекли:

– Чакай, сваляйте си, братя, дрехите – да го натоварим, да го натоварим, та жилите му да се изкинат.

Тримата глупаци се съблекли, натоварили всичките си дрехи на жребчето и го ударили с една пръчка... То подскочило веднъж-дваж и избягало с дрехите.

– Ха, видите ли как му се вдигат задните крака – изкинаха му се жилите!

Тръгнали тримата глупаци, голи като соколи. Къде да идат, какво да правят?!

Стигнали до една планина. Зад нея захождало слънцето и позлатявало с лъчите си едно малко облаче над самия връх.

– Гледайте, гледайте – парче злато над планината!

– Отде ли се е зело?

– От небето трябва да е... Чувал съм от баба, че на баба ѝ баба ѝ казвала на баба ѝ...

– Що бре?

– Че небето е пълно със злато...

– Така ли?

– Така.

– Тогава да се качим на планината – рекъл най-умният, – да пробием в небето дупка, да източим златото.

Речено – сторено. Вдигнали се тримата простаци, голи като соколи, та навръх планината.

Ала небето било високо и непостижимо.

Спали, треперели през нощта, на другия ден станали, гледат – около планината бяла гъста мъгла, нищо се не види.

– Бре, що ли е това?

– Това е прясно сирене за ручане.

– Това не е прясно сирене за ручане, ами е бял памук за търкаляне.

– Хайде да се търколим у него, да се стоплим!

– Хайде!

Тримата глупаци наскачали в дола и се изтрепали.

ТРИМАТА ИНАТЧИИ

Трима другари, като вървели един път през гората, срещнал ги някой си и ги поздравил. Те му отговорили и тримата. И веднага се запрепирали.

– Тоя човек мене поздрави – казал единият. – Ние с него сме познати откога, откога!

– Не тебе, ами мене поздрави – рекъл вторият. – Ние с него сме другари още от детинство.

– Тоя човек не поздрави ни тебе, ни тебе, приятелю, а поздрави мене. Ние с него сме стари приятели! – обадил се третият.

Препирали се приятелите, скарали се и работата дошла до бой.

Тогава един от тях казал:

– Защо се караме? По-добре да отидем при съдията. Нека той реши кой от нас има право.

И станали тримата, та при съдията. Той ги разпитал един по един, изслушал ги и казал:

– Понеже и тримата сте упорити хора, има право оня, който е най-големият инатчия между вас.

И съдията почнал да ги разпитва кой какви инати е проявил през живота си.

Първият почнал:

– Един път бях много болен и лекарят беше ми забранил да ям яйца. Майка ми един ден беше сварила, аз не се стърпях, а грабнах едно и поисках да го изям скришом. Но в това време врата се хлопна, аз се уплаших и го налагах цялото. Влезе лекарят. Като видя, че ми е подута бузата, зачуди се и почна да ме разпитва от що ми е станало това и ме покани да си отворя устата. Аз му направих инат и нито проговорих, нито си отворих устата.

– Тая буца е злокачествена – рече той. – Трябва да я отрежа.

Той извади ножчето, разреза бузата ми и остана смаян, като извади оттам едно яйце. Оттогава ми остана белег на бузата.

Вторият казал:

– Една вечер забравихме да заключим вратата, преди да си легнем. През нощта в къщата се вмъкнаха разбойници и почнаха да обират всичко. Напразно жена ми ме молеше да стана и да прогоня разбойниците. Заинатих се и не мръднах от мястото си. Те обраха всичко. Най-последно грабнаха и чергата, с която бях покрит. Аз пак не станах.

Третият разправил:

– Един път ме заболя зъб и аз отидох при доктора. Той ме прегледа и ме попита кой зъб ме боли. Аз се заинатих и не му казах.

– Нали си лекар – познай сам!

Тогавата той ми прегледа внимателно зъбите и извади един.

– Навярно този е болният – каза той, като го сложи пред мене.

– Не! Не е тоя – отговорих му аз.

Той извади друг.

– Този ли е?

– И този не е!

Той извади друг, след това друг, докато ми извади всичките зъби и аз пак не му казах кой е болният.

Съдията ги изслушал с търпение и казал:

– И тримата сте големи инатчии, затова и тримата имате право. Оня човек е поздравил и тримата, но не от почит, а от страх.